

- 4) Zarzut czwarty oparty na oczywistych błędach w ocenie w odniesieniu do i) przedmiotu sprzedaży ii) ceny przekazania, iii) chwili, w jakiej odbyło się przekazanie, iv) stopnia niezależności nowych właścicieli i akcjonariuszy oraz v) ekonomicznej logiki transakcji.
- 5) Zarzut piąty oparty na braku podstawy prawnej, ze względu na to, że decyzja została wydana bez sprawdzenia, że zbycia aktywów dokonano na podstawie ich wartości rynkowej i bez zbadania skutków okoliczności, że nabywca należy do tej samej grupy, co grupa, która udzieliła niezgodnej z prawem pomocy.

(¹) Pomoc państwa nr SA.34547 (2012/N) — Francja, będąca przedmiotem powiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2012, C 305, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2013 r. — Communicaid Group Ltd przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-4/13)

(2013/C 71/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Communicaid Group Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: C. Brennan, Solicitor, F. Randolph, QC, i M. Gray, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności każdej z poszczególnych decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 października dotyczących partii 1, 2, 3, 7, 8 i 9 w sprawie ofert złożonych w odpowiedzi na ogłoszenie o zamówieniu HR/R.3/PR/2012/002 na zawarcie (kilku) umów ramowych na świadczenie usług kursów językowych dla pracowników instytucji, organów i agencji Unii Europejskiej w Brukseli (Dz.U. 2012, S 45 72734), w części, w jakiej stawiają one CLL-Allingua na pierwszym miejscu, lub też w całości; i

— Nakazanie pozwanej zapłaty kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Komisję zasad przejrzystości, niedyskryminacji i równego traktowania

oraz naruszenia art. 94 rozporządzenia finansowego (¹) poprzez brak wyłączenia CLL — Allingua z przetargu w okolicznościach, w jakich oferta CLL-Allingua złożona została przez jej pracownika, który pracował w odpowiednim wydziale Komisji oraz w komisji oceniającej bardzo porównywalną procedurę, w której uczestniczyli zarówno Communicaid i CLL-Allingua, a także uczestniczył w pracach nad przygotowaniem przetargu, naruszając w ten sposób obowiązek lojalności wobec UE i przyznając CLL-Allingua nieuczciwą przewagę nad Communicaid.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję zasady przejrzystości, niedyskryminacji i równego traktowania oraz błędnej interpretacji art. III.2.2. Ogłoszenia o zamówieniu (Dz.U. 2012, S 45 72734), poprzez ustalenie, że CLL-Allingua ma zdolność gospodarczą i finansową dla świadczenia usługi będącej przedmiotem przetargu w okolicznościach, w których brak było wystarczających dowodów na poparcie takiego wniosku, a CLL-Allingua mogła zgodnie z prawem nie spełniać tego warunku wstępnego.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący istnienia licznych oczywistych błędów w ustaleniach dotyczących czterech kryteriów, a dokładniej, że komisja oceniająca wielokrotnie oceniała oferty poprzez odniesienie do podkryteriów udzielenia, które nie zostały ogłoszone wcześniej, że udzielała ona niespójne oceny prowadzące do tego, że Communicaid uzyskał niższy wynik, a CLL-Allingua wyższy wynik w obrębie wszystkich partii podlegających technicznej ocenie, jak również że komisja ta nie przedstawiła spójnego uzasadnienia takiej oceny.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 248, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2013 r. — NICO przeciwko Radzie

(Sprawa T-6/13)

(2013/C 71/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Naftiran Intertrade Co. (NICO) Sàrl (Pully, Szwajcaria) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, adwokaci G. Pandey, P. Gjørtler, D. Rovetta, D. Sellers i N. Pilkington)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu⁽²⁾ w zakresie, w jakim na podstawie zakwestionowanych aktów strona skarżąca została umieszczona w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi; oraz

— obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz naruszenia traktatów i zasad prawa dotyczących ich stosowania: naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony, oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia podstawowego prawa własności.

Skarżący uważa, że Rada nie wysłuchała strony skarżącej i że żadne przeciwne argumenty nie uzasadniłyby tego, w szczególności w odniesieniu do obciążeń nałożonych na bieżące zobowiązania umowne. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że Rada nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, co zostało potwierdzone przez Radę stronie skarżącej, podczas gdy wnioski o dostęp do dokumentów pozostały bez odpowiedzi. Strona skarżąca uważa, że wskutek tych pominięć Rada naruszyła prawo do obrony przysługujące stronie skarżącej, której odmówiono możliwości skutecznego ustosunkowania się do ustaleń Rady, jako że ustalenia te nie zostały stronie skarżącej ujawnione. Wbrew twierdzeniu Rady strona skarżąca podnosi, że nie jest spółką zależną NICO Ltd, jako że spółka ta nie istnieje już na Jersey, a w każdym razie Rada nie wykazała, że nawet gdyby strona skarżąca była spółką zależną, pociągałoby to za sobą korzyść gospodarczą dla państwa irańskiego, która byłaby sprzeczna z celem zakwestionowanych decyzji i rozporządzenia. Wreszcie strona skarżąca twierdzi, że nakładając środki na prawa własności oraz bieżące zobowiązania umowne zawiadywanie przez stronę skarżącą, Rada naruszyła podstawowe prawo do własności poprzez przyjęcie środków, których proporcjonalności nie można wykazać.

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 16.10.2012, s. 58.

⁽²⁾ Dz.U. L 282 z 16.10.2012, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2013 r. — ClientEarth i in przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-8/13)

(2013/C 71/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Générations futures (Ons-en-Bray, Francja); i Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: A. van den Biesen, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Unii Europejskiej z dnia 26 października 2012 r. [Ares(2012)1271350];

— Nakazanie Komisji zapłaty na rzecz skarżących kwoty, która zostanie ustalona przez Sąd tytułem odszkodowania za poniesione przez nie szkody materialne i niematerialne; i

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące chciałyby skorzystać z praw przyznanych im przez rozporządzenie w sprawie konwencji z Aarhus [rozporządzenie WE nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r.]⁽¹⁾. Na podstawie rzeczonoego rozporządzenia wniosły one o dokonanie wewnętrznego przeglądu rozporządzenia wykonawczego Komisji (WE) nr 582/2012 z dnia 2 lipca 2012 r.⁽²⁾, zatwierdzającego substancję czynną „bifentryna” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009⁽³⁾. W swoim wniosku skarżące powołały się na orzecznictwo Sądu, w którym ustalona została istotna kwestia dotycząca rozporządzenia (wyroki Sądu z dnia 14 czerwca w sprawach T-338/08 i T-396/09). Niemniej jednak Komisja w drodze zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji z dnia 26 października 2012 r. postanowiła, o niedopuszczalności wniosku o dokonanie wewnętrznego przeglądu, pomimo faktu, że wobec wcześniejszych decyzji Komisji, które doprowadziły do wyroków z dnia 14 czerwca 2012 r. i były w całości podobne do decyzji wydanej w niniejszej sprawie, Sąd stwierdził ich nieważność, z uwagi na ustalenie Trybunału, iż rozporządzenie w sprawie konwencji Aarhus było częściowo bezprawne, ponieważ naruszało postanowienia konwencji z Aarhus⁽⁴⁾. Unia Europejska jest stroną konwencji podobnie jak pozostałe państwa członkowskie UE.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.